

**GERARD VERGÉS
ÉS UN DELS NOSTRES
GRANS POETES**

Jordi Cervera

Periodista

De set en set

Manuel Castaño

El riu que vam aprendre a estimar

El dia de Sant Jordi és una d'aquelles jornades carregades de tòpics, plenes de conceptes i paraules repetides i que, malgrat tot, ens fa sentir bé. I ves per on, el del 2014 tindrà una nova i trista fita per ser recordat, la mort del poeta tortosí Gerard Vergés. Vergés és un dels nostres grans poetes, tot i tenir una obra més aviat curta però d'alta intensitat cultural i emocional. Els qui hem tingut la gran sort de compartir estones i converses amb ell poden notar l'alè de la seva fina ironia, de la seva vasta cultura, de la seva senzillesa i de la seva mordacitat vital en cadascun dels seus poemes. Gràcies a ell vam aprendre a estimar aquell "riu mític i remorós" que dona vida, essència i personalitat a la seva terra, a considerar que la nostra geografia pot ser també un "cofre àrab" capaç de desvetllar sensacions, emocions i misteris. *L'ombra rogenca de la lloba*, (premi Carles Riba 1981) ens va fer descobrir un poeta diferent, hàbil, original, trencador i profundament rítmic i seductor, que estimava la seva terra, que bevia de d'alta cultura i que era capaç de presentar-la amb un deix irònic i sense que perdés ni una engruna, ans al contrari, de validesa i profunditat.

PITU PITARCH

antic, solcat encara pels vells llaguts, aquell poema quasi èpic, grandios en tots els sentits, que va ensenyar que el sud és una presència real i no una entelèquia imaginada. Vergés hauria pogut ser un autor de referència si no hagués nascut i viscut al cor d'aquest sud di-

mandrós i que li agradava més saltar de pàgina en pàgina que acabar projectes literaris que dormien al calaix.

ARA, GRÀCIES AL TREBALL a la perseverança del professor i poeta Ramon Garcia Mateos, acabava de veure la llum *El jardí de les delícies*, un projecte que feia molts anys que tenia embastat i que respon perfectament al tarannà personal de l'autor. Art, erudició, sentit de l'humor i una capacitat de fascinació del lector rotunda, immediata i directa. El llibre va esdevenir un dels més venuts de la diada i el millor comiat d'un autor meravellós que ja no va poder gaudir aquest èxit.

IDES DEL 'LONG PLAY per a una ànima trista, ens arribava aquell cant subtil, harmoniós i viu al riu Ebre, el seu riu domèstic,

fós i llunyà que des del cor de Barcelona de vegades es veu entre bromes o ni tan sols es veu. Ell va apostar per la seva terra i va aconseguir dues coses d'alt valor, convertir-la en poesia i que la seva gent l'estimés i el reverenciés amb fervor i això no és cap mala cosa per a algú que per professió es dedica a esbrinar els secrets que permeten curar el cos i que per devoció aprofundeix en els arcs que guareixen l'ànima.

UN AUTOR DE CULTE, a desgrat fins i tot d'ell mateix, un seductor càlid i cordial, capaç d'embolcallar-te amb la xarxa delicada dels seus encants personals i culturals, sempre atent, sempre disposat a fer broma sense perdre aquell posat seriós de "senyor farmacèutic" de l'antiga escola que no era altra cosa que una aparença, una imatge capaç de dissimular, un home capaç d'entrar sense manies en tots els aspectes de la vida, en totes les possibilitats de la saviesa gens esquerpa.

UN ALTRE SAVI GENERÓS que se'n va, una altra osca al revòlver dels somnis perduts i, qui sap, potser tampoc no seran un mal comiat els versos del darrer llibre: "Cap ombra de pecat s'endevinava: I és que era el Paradís del primer dia. Tot i així, en la pintura s'intueixen una Pomeia i una Serp."

Va apostar per la seva terra i va aconseguir convertir-la en poesia i que la seva gent l'estimés i el reverenciés amb fervor

MANTENIR CONVERSES amb Gerard Vergés, a l'ombra del seu jardí, era gaudir d'un privilegi excepcional. Escoltar-lo confessant que li agradava més perdre els temps i les nits navegant per internet que escrivint era motiu per estirar-li afectuosament les orelles, tot recriminant-li que necessitàvem els seus versos, els seus escrits, demandes que ell replicava amb un somriure burleta dient que era més aviat

A bufes

A les acaballes del regnat de Ferran VII, el ministre Calomarde va rebre una sonora bufetada de la cunyada del rei davant tota la Cort, i es diu que va dir allò de "*manos blancas no ofenden*"; era l'inici del conflicte successor que ha fet que el tradicionalisme espanyol sigui conegut pel nom de carlisme. Durant el segle XIX i bona part del XX no calia ser carlista per acceptar la pertinència d'aquesta frase, fins i tot un republicà federal l'hauria feta seva; però avui dia, com que la galanteria ha passat a millor vida, ningú no s'atreveix a formular res semblant per por de ser acusat de discriminador i masclista. Tan bé que li hauria anat, al capdavanter dels socialistes catalans, per treure importància al mastegot que li va donar, presumptament, una fúria; però ha prevalgut la ideologia de gènere, i la seva reacció demesiada davant un incident sens dubte lamentable i dolorós,

L'episodi de Terrassa anuncia el final d'una època

que els mitjans de comunicació s'han avingut a condimentar i elevar a l'exponent nacionalista, per convertir l'agressiva dama en una variant incruenta de Gavrilo Princip –aquell beneit teledirigit que va assassinar l'hereu de l'Imperi Austrohongarès, cosa que va desencadenar la Primera Guerra Mundial–. En tot cas, sigui una activista, una indignada solitària o una pidolaire cercabregues, l'episodi del cop de puny de Terrassa anuncia el final d'una època. Fa anys que qualsevol incident delictiu o desagradable és qualificat sistemàticament de "fet aïllat", i la lògica i comprensiva inquietud dels ciutadans, desqualificada per totes les autoritats competents i subalternes. Aquest cas és diferent, perquè ningú no se n'està de parlar-ne, ni d'assenyalar quin corrent de fons l'ha fet possible. Hi ha segabosses i saltamarges amb plaça laboral més fixa que la de la majoria dels treballadors; han assaltat pisos, masies i vehicles; han matat gent al mostrador de la botiga o al sofà de casa, i sempre ens havien dit que eren "fets aïllats" i que l'alarma social era injustificada. A partir d'ara no ens podran dir mai més que traiem conclusions precipitades.

EN SÍSF

Jordi Soler

